

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2430/2021
15.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Драган Вељковић, адвокат из ..., против тужене МТС банке АД Београд, коју заступа Немања Алексић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3074/2020 од 13.05.2021. године, у седници одржаној 15.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3074/2020 од 13.05.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизије.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 313/19 од 14.07.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништено решење тужене број .. од 04.03.2014. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број ../2010 од 01.09.2010. године, што је тужена дужна да призна. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 119.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3074/2020 од 13.05.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење тужене број .. од 04.03.2014. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број ../2010 од 01.09.2010. године, што је тужена дужна да призна у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 44.250,00 динара у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова за одговор.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код тужене био у радном односу на неодређено време на пословима руководиоца смене у Експозитури у ... која припада Филијали Звечан од 01.09.2010. године. Решењем тужене број .. од 04.03.2014. године тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. став 1. тачка 9) Закона о раду услед наступања економских и организационих промена, односно престанка рада Експозитуре у ... и самим тим престанка потребе за обављањем послова које је тужилац на свом радном месту обављао. Пре доношења наведеног решења, Извршни одбор тужене донео је одлуку од 21.02.2014. године којом су утврђени послови за чијим је радом престала потреба, утврђена је потреба гашења одређених експозитура, при чему је одлуком утврђено и то да не постоји могућност да се тужилац премести на друге послове у организационим деловима тужене, нити да му се обезбеди рад код другог послодавца, преквалификација, доквалификација, рад са скраћеним радним временом и друге мере запошљавања у складу са законом, општим актом или уговором о раду. Тужиоцу је исплаћена отпремнина, а након гашења поменуте експозитуре сви запослени у истој су, као и тужилац, проглашени технолошким вишком, те су им отказани уговори о раду. Тужилац је у периоду када његова експозитура није радила, обављао послове на шалтерима тужене на административним прелазима Кончуљ и Мердаре који припадају Филијали Ниш. На овим радним местима – на административним прелазима, било је ангажовано више лица, на основу уговора о раду на одређено време, који су закључивани пре отказа уговора о раду тужиоцу или након тога, а исти су обављали послове са истом стручном спремом као и тужилац, односно послове које је и тужилац обављао. Тужена није била у обавези да доноси Програм решавања вишка запослених, при чему код исте нису донети ни критеријуми за проглашење запослених технолошким вишком.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца, налазећи да је захтев за поништај решења основан, јер тужена није поштовала одредбу члана 182. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 32/13), нити је донела критеријуме за проглашење запослених технолошким вишком.

Правилно је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, закључивши да је тужиоцу законито престао радни однос на основу члана 179. став 1. тачка 9) Закона о раду, с обзиром да је обављао рад у Експозитури у ... која је укинута јер је престала потреба за обављањем свих систематизованих послова у овој експозитури, услед економских и организационих промена код тужене на основу одлука надлежних органа чија се целисходност не може испитивати, због чега није постојала обавеза тужене да тужиоцу понуди премештај у оквиру исте или друге филијале јер у конкретном случају није дошло до смањења броја извршилаца на истим пословима, већ до затварања експозитуре и укидања свих послова који су се у њој

обављали. Притом није постојала обавеза тужене да у смислу члана 153. Закона о раду, донесе програм решавања вишка запослених. Правилно је другостепени суд оценио да није повређен члан 182. Закона о раду, јер тужена у року од шест месеци од дана када је тужиоцу престао радни однос није засновала радни однос са другим лицима на пословима које је тужилац обављао, већ је то чинила ангажујући та лица на основу уговора о раду на одређено време или уговора о делу.

Без обзира што експозитура као организациони део банке нема статус правног лица у смислу члана 2. став 3. Закона о банкама („Службени гласник РС“, број 107/05, са изменама), укидање експозитуре због престанка потреба за обављањем свих систематизованих послова у истој услед економских и организационих промена не ствара нужно обавезу да се по одредбама Закона о раду питање технолошког вишка запослених решава на нивоу целе банке. Због тога побијана пресуда није заснована на погрешној примени материјалног права као што се то неосновано истиче у ревизији.

Нису основани ревизијски наводи да је тужена поступила супротно члану 182. Закона о раду, јер је на радно место руководиоца смене на нивоу целе банке запослила друга лица уместо тужиоца, с обзиром на то да је у поступку утврђено да је ове раднике ангажовала на основу уговора о раду на одређено време и на основу уговора о делу, чиме се не заснива радни однос на неодређено време.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, у смислу члана 153. став 1. ЗПП одбијен је и захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка у ставу другом изреке.

Туженој не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП-а одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић